

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ปฏิบัติหนักเท่าไรมรรคผลนิพพานยิ่งเด่น

เมื่อวานนี้เดินทางไกล จากนี้ไปถึงท่านอุทัย ๕ ชั่วโมง ๕ นาที ทั้งไปทั้งกลับก็ตั้ง ๑๐ ชั่วโมง เดินทางไกลอยู่เมื่อวานนี้ แต่สำคัญที่ทางดีตลอด ไม่มีปัญหาอะไรทาง ทางดีตลอด ที่ท่านอุทัยอยู่ก็เหมาะสมอยู่ ท่านส่งเสริมตรงนั้นให้ดี กำลังปลูกต้นไม้ คือเนื้อที่เขาดาว ๗๐ ไร่ เขาตากแดดหมดแล้ว เตียนโล่งเลย อยู่ๆ เขาก็มาถวายเรา ๗๐ ไร่ ถวายท่านอุทัยเพิ่มอีก ๓๐ ไร่ มันก็เป็นร้อยไร่ตรงนั้น ท่านอุทัยอยู่ที่นั่นดี ท่านดี เรียบราบ สงบร่มเย็นตลอด ตั้งแต่อยู่ภูวี่ ท่านอยู่ภูวี่ ๒-๓ องค์ กับญาติโยมก็สองสามครอบครัว ท่านอยู่ที่นั่นนาน พอเราไปดูสถานที่เหมาะสมแล้วก็รับเลี้ยงเลย พระจึงเพิ่มขึ้นๆ ตั้ง ๒๐-๓๐ คือเราเอาอาหารไปส่งทุกๆ ปลายเดือนตลอดมา

เดี๋ยวนี้ทางนั้นยังมากอยู่ตามเดิม ทางท่านอุทัยดูว่ามีพระ ๑๔ องค์ เมื่อวานเอาของพวกอาหารอะไรไปเสริมบ้างไม่มากนัก แต่อย่างไรก็ไม่อดแหละ แน่ใจว่าไม่อด สถานที่นั่นมันเป็นศูนย์กลาง ทางกรุงเทพทางไหน โคราซหรือทางนี้ก็ไปรวมกันที่นั่น เป็นจุดศูนย์กลาง ท่านกำลังปลูกต้นไม้ เขาตัดเสียเตียนโล่งหมด เป็นสนามไปเลย ที่นี้พอเขาดาวเราแล้วก็ต้องได้ปลูกต้นไม้ เวลานี้กำลังปลูกต้นไม้ขึ้นแทนที่ตรงนั้น

ท่านอุทัยท่านดี ท่านปฏิบัติเรียบร้อยมาตลอด อยู่ภูวี่มาตั้งสิบๆ ปีหรือไรกับเนรสองสามองค์ ที่แรกท่านก็ว่าจะไม่อยู่ละ สงสารเขา ทำเลภาวนาเหมาะ เป็นที่หนึ่งละ ทางทำเลภาวนาดี แต่ดูประชาชนเขามีอยู่สองสามครอบครัว เราก็ไปแย่งอาหารกินเขาก็กิน เขาก็กินทุกซี่ยังจน ท่านว่าอย่างนั้น ที่นี้ท่านก็จะลาเขาไป คือไปอยู่ไม่นานก็จะไป เพราะมันมีสองสามหลังคาเรือนเท่านั้น เขาไม่ยอมให้ไป ถ้าพวกผมไม่ตายท่านไม่ตาย เขาว่าอย่างนั้น ถึงจะจนก็ตามหัวใจไม่ได้จน เขาว่าอย่างนั้นนะ หามาจนได้นั้นแหละ เลี้ยงพระสองสามองค์ไม่ได้มีอย่างเธอ เขาคุยไม้ใหญ่ ไม้ให้ไป เอาเข็มแข็งมากนะ ศรัทธาเขาไม่ยอมให้ไปเลย ตกลงท่านก็อยู่ที่นั่นเรื่อยมา นานนะท่านอุทัยอยู่นั้น สักดี เราไปเที่ยวหมด

เหตุที่เราจะได้อาหารไปส่งนะ แต่ก่อนยังหนุ่มน้อยลงรถไปที่ไหนไปได้หมดเลย ทุกซอกทุกมุม ลงรถปั๊บเราก็ลงไปเลย โอ๊ย ทำเลเหมาะสมมาก จะอยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ ภาวนาทั้งกลางวันกลางคืนสะดวกสบาย มากก็บอกท่านอุทัยเลยละ บอกว่าเราจะส่งอาหาร พระที่ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เอาๆ ให้มา บอกตรงๆ เลย เราจะรับเลี้ยงทั้งหมด มามากเรารับเลี้ยงมาก เรบอก เว้นแต่พระที่โกโรโกโส ไม้ให้อยู่ ไล่ลงภูเขาให้หมด มันเสียศักดิ์ศรีของภูเขา พระดีให้มา ท่านก็รับ ตั้งแต่นั้นมาท่านก็รับถึง ๒๐-๓๐

ระยษณั้ันแหละ ถึง ๓๐ องค้ บางทีถึง ๔๐ ก็มี ถึงเท่าไรก็ตามเถอะ ก็เรารับเล็ยงแล้วนี้ เราเพื่อไว้หมดเลย ไปแต่ละคร้ั้งๆ นี้รตตั้ง ๔ คัน บองขึ้นด้วยนะ ไม่ใช่ธรรมดา ๖ ล้อก็ มี ๔ ล้อก็มี แต่คันไหนก็บองขึ้นเต็มๆๆ เทลงนี้เหมือนภูเขาท้งลูก ของง่ายเมื่อไร

เด็ยวนี้ก็ยัง้มีพระมากอยู่ เพราะอาหารเราเล็ยงตามเดิมวัดภูว้ัว พอประมาณ ๒๖-๒๗ ไปส่งทุกปลายเดือน พวกเด็กส่งเขตายตัวแล้ว ถึงเวลาเขาไปเอง เตรียมทุก ลั้งทุกอย่าง อาหารสั้นอาหารยาว เตรียมพร้อมหมด มีข้าวสารเป็นพื้นฐาน ข้าวสาร น้ำตาล และพวกอาหารสั้นอาหารยาว เครื่องกระป้งกระปอง จัดให้พอ

คือตามธรรมดาพระกรรมฐานภาวนาด้วยอาหารเหลือเพื่อไม่เป็นท่านะ ต้องอยู่ อดอยากขาดแคลน ขาดแคลนมากเท่าไรการภาวนายิ่งดีๆ ทีนี้ก็มาโดนเราเข้านี้แหละ เราก้ไปโดนมาแล้วอย่างนั้น ทีนี้เลยสงสารพระจึงต้องเอาอาหารไปส่งพระ เพราะเรามัน ไปโดนมาแล้ว ก็เราหาเองนี้ ไม่ใช่ไปถูกทรมานนะ เราหาเอง บ้านสงสามหลังคาเรือน ไปอยู่ ไปอยู่อย่างนั้นละ ภาวนาดีๆ ส่วนมากมีแต่ข้าวเปล่าๆ แหละ กินข้าวเปล่าๆ พอ ฉันเสร็จแล้วมันเศษเหลือบิณฑบาต สงสามหลังคาเรือนในภูเขานะ บิณฑบาตได้มา เพียงเท่านี้กินนิดหน่อยพอ จากนั้นก็เอาไปไว้ตามขอนไม้ให้พวกกระจ้อนกระแต มีอยู่ ท้วๆ ไปนะกระจ้อนกระแต เอาไปวางไว้ตรงนั้นๆๆ พวกกระจ้อนกระแตเขาได้กิน

อันนี้ละอันหนึ่งที่ส่งอาหารให้พระ เช่นอย่างทางภูว้ัวไม่ให้อดอยากขาดแคลน เราก้ไปหาในที่อดอยาก แต่มันขาดแคลนเราก้รู้ ก็เลยเออนั้นละมาหนุนพระเข้าไป อย่า ให้ขาดแคลนขนาดนั้นเลย ขนาดเรามันพิลิก นิสัยเรามันเป็นอย่างนั้น อะโรมันผาดโผน มากทุกอย่าง เต็ดเต็ดจริงๆ ไม่ใช่ธรรมดา ผาดโผน กระทั่งพ่อแม่ครูจารย์มันเรานี้ได้รั้ง เอาไว้ๆ เรื่องความเพียร คือท่านฟังผลของการปฏิบัติจากเรา เวลานั้นฟาดตลอดรุ่งๆ เอาจนกันแตกฟ้งชินะ เราไม่ได้บอกท่านนะว่ากันแตก แต่ท่านก็รู้เอง รู้ผลของงานที่เรา มาเล่าถวายท่าน นั่งตลอดรุ่งๆ เว้นคืนสองคืนบ้างสามคืนบ้างนั่งตลอดรุ่งๆ จิตมัน อัจจรรย์เวลาจนตรอกจนมุม

เพราะฉะนั้นจึงกล้าพูดได้ว่าคนเราไม่ได้โง่ตลอดไปหนา เวลาจนตรอกจนมุมมัน หาทางออกจนได้นั้นแหละด้วยสติปัญญา นี่หาทางออกในเวลาภาวนาจนตรอกจนมุม กับกิเลสฟัดกัน ออกได้ จิตฟุ้งเลย เวลาไปเล่าให้ท่านฟังเราเล่าตั้งแต่ผลของงาน การ นั่งเป็นอย่างไรๆ ทุกซ้ยากลำบากอย่างไรเราไม่พูด แต่ท่านก็รู้เอง ท่านก็รั้งเอาไว้ เพราะ ท่านผ่านมาหมดแล้ว เรายังไม่รู้ประสีประสาอะไร ท่านผ่านมาหมดแล้ว ท่านมักจะรั้ง สำหรับเรามันเป็นนิสัยผาดโผนนะ ต้องได้รั้งเอาไว้ คือนิสัยนี้ถ้าไม่ลงมันไม่ลงนะ อันนี้ ละสำคัญมาก ถ้าไม่ลงมันอะไร คาราคาซัง ถ้าเป็นเครื่องบินก็วกไปเวียนมาหาที่จอดที่ ลงไม่ได้มันละ ทีนี้จิตมันก็ไม่มีกำลัง ถ้าได้เป็นที่แน่ใจแล้วปักหัวลงไปเลยถ้าลงก็ดี ไม่

เป็นอันตรายเครื่องบิน ปีกหัวลงไปเลย...สนาม อันนี้ลงใจแล้วก็ปีกพับเลยชดกับกิเลส เต็มเม็ดเต็มหน่วย

เราเคยได้พูดแล้วพรรษาที่ ๑๑ ที่หนักมากที่สุด พรรษาที่ ๑๑ อยู่บ้านนามน รู้สึกว่าเด่นกว่าเพื่อนมาก ทั้งๆ ที่ความเพียรเราก็เต็มเม็ดเต็มหน่วย เข้มขันตลอดมา แต่ในพรรษานั้นรู้สึกว่าเด่นกว่าเพื่อน พรรษา ๑๑ อยู่บ้านนามน อันนั้นเอาหนัก นั่งตลอดรุ่งก็ตลอด กลางวันไม่ยอมนอนเลย เว้นแต่กลางคืนนั่งตลอดรุ่งมาแล้ว กลางวันก็พักให้บ้าง ถ้าธรรมดาไม่ตลอดรุ่ง กลางวันไม่พักให้ เวลามันง่วงเหงาลงไปเดินจงกรมในป่า ดัดอย่างนั้นละ ในพรรษานั้น พรรษาที่ว่า พรรษา ๑๑ หนักมากที่สุด ร่างกายก็หนัก จิตใจก็หนัก ถูกบังคับด้วยกันทั้งสอง

เราจึงได้พูดว่าพรรษา ๑๑ เป็นพรรษาที่เราทรมาณมากที่สุด คือทั้งทางใจและทางร่างกายไปด้วยกัน จากนั้นแล้วไปหนักทางหนึ่ง ไปเบาทางหนึ่ง เป็นระยะๆ นะ บางที่หนักทางจิต ร่างกายไม่ค่อยเท่าไร ไม่ได้หนักเท่ากัน เรื่องหนักมันหนักด้วยกันนั้นแหละ แต่ทางจิตหนักมากกว่าทางกาย มันต่างกัน บางที่เป็นบางระยะนี้ใจหนักมากกว่า ฝึกทรมาณเอาอย่างหนัก ร่างกายไม่ถึงนั้น บางที่ทางร่างกายก็หนัก มันเอาแน่ไม่ได้ พรรษาที่ ๑๑ บ้านนามนเป็นพรรษาที่หนักที่สุดในบรรดาความเพียรที่เราปฏิบัติมานั่งตลอดรุ่งก็ตลอด กลางวันไม่นอนเลย

มาเล่าภาวนาให้ท่านฟัง ท่านไม่ฟังแต่ผลของการภาวนา ท่านยังฟังทางเหตุ เราบอกว่่านั่งตลอดรุ่ง ท่านจับเหตุไว้แล้ว ท่านก็รู้เอาไว้ ท่านไม่ได้พูดมากนะ ใครจะไปฉลาดยิ่งกว่าจอมปราชญ์ จอมปราชญ์สอนจอมโง่ เรานี้จอมโง่ ท่านจอมปราชญ์ เวลาท่านสอน เราเล่าเหตุผลกลให้ฟังจากการภาวนา ท่านฟังทั้งฝ่ายลบฝ่ายบวกไปด้วยกันหมด เราฟังก็ฟังแต่ฝ่ายบวก เวลาได้ผลก็เล่าเรื่องผลถวายท่าน ฝ่ายลบไม่เล่า ท่านจับเอาหมด ท่านรู้เอาไว้

มั่วตัวมันคึกคะนองมาก สารตีฝึกม้าเขาจะทรมาณกันอย่างหนัก ท่านว่า เราเล่าอะไรจบลงไปเรียบร้อยแล้วนี่ท่านจะรู้เราให้พอดี ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน แต่การฝึกฝึกอย่างหนัก สารตีฝึกม้า เอาจนกว่าม้ามันค่อยลดพยศลงๆ การฝึกทรมาณเขาก็ฝึกทรมาณลดลงไปตามส่วน จนกระทั่งม้าใช้การใช้งานได้แล้วการฝึกประเภทนั้นก็ระงับกันไปเอง เท่านั้นเราก็เข้าใจ ท่านยกม้ามาเทียบ เวลาเราไปเล่าภาวนาให้ฟัง โห เรื่องความเพียรเราไม่ลืมนะ แต่มันก็มาสมเหตุสมผลกัน อันนี้ละที่หาที่ต้องติไม่ได้ เหตุที่เอาจนจะเป็นจะตายเวลาผลได้มากก็เป็นทีพอใจ ไม่มีที่ต้องติกันเลย เหตุนี้พลาดเสียบางที่จะสลบไสล ความเพียรมันหนักมาก เวลาผลขึ้นมาก็อัศจรรย์เต็มที่นี่มันรับกันๆ อยู่ตลอด

แต่ก่อนมันแข็งแรงร่างกาย ไม่ค่อยสนใจกับมันละเรื่องร่างกาย เพราะมันติดตลอด ร่างกายมีกำลัง แต่กิเลสก็มีกำลังไปตามๆ กัน มุ่งฟัดกิเลสฆ่ากิเลสก็ต้องเกี่ยวกับร่างกายกระทบกระเทือนถึงกัน ร่างกายต้องถูกทรมานด้วย เอากันอย่างหนักๆ จำได้ว่าพรรษา ๑๑ เป็นพรรษาที่ทรมานหนักมาก ทั้งร่างกายและจิตใจ ต่อจากนั้นไปแล้วส่วนมากหนักทางจิตใจ ร่างกายหนักเหมือนกัน แต่ไม่เท่าฝึกทรมานทางใจ ทางใจหนักมากกว่าเรื่อยๆ จนกระทั่งจวนเข้าไปเท่าไรจิตนี้จะต้องเป็นธรรมจักร คือความเพียรเป็นไปเองๆ ไม่ได้หลับได้นอน กลางคืนนอนไม่หลับ ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกัน กลางคืนนอนไม่หลับ นอนมันก็หมุนกันเหมือนนักมวยต่อยกันตลอด

เวลามันถึงกาลจริง ๆ เหมือนว่าจะไม่ให้น้ำนะนักมวยก็ดี อันนี้ก็เหมือนกันควรจะนอนนี้เรียกว่าให้น้ำ ไม่ยอมนอน ฟาดกันตลอด สว่างเฉยๆ ไม่หลับเลย คือมันไม่ยอมนอน กลางวันมันยังจะเอาอีก อ้าว ก็นี่มันจะตายแล้วนะ หัก หักด้วยพุทโธ นี่วิธีการหัก คือเราจะห้ามจิตที่มันกำลังพิจารณาทางด้านปัญญาเป็นธรรมจักร หมุนเป็นธรรมจักรอย่างรุนแรงเราจะห้ามเฉยๆ ไม่ได้นะ นี่ผ่านมาแล้วกล้าพูดได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ห้ามไม่ได้ไม่อยู่ มันจะฟุ้งๆ ของมัน ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกัน ต่างฝ่ายต่างมีกำลัง ยิ่งสติปัญญามีกำลังมากเท่าไรมันยิ่งฟัดกิเลสอย่างหนักๆ ที่นี้มันจะนอนได้อย่างไร ตลอดรุ่งนอนไม่หลับเลย แล้วทำอย่างไรที่นี่ หาอุบายวิธีแก้

สุดท้ายเราเคยเล่าให้ฟังแล้วมาได้พุทโธ เอาพุทโธมาแก้ พุทโธเป็นที่ขยับยังทอดสมอ ห้ามเฉยๆ ไม่อยู่ สติปัญญามันทำงานของมัน ห้ามไม่อยู่ ต้องเอาพุทโธปักปั๊บลงไปเลย เอา ให้จิตอยู่กับพุทโธ ไม่ต้องไปยุ่งกับอะไร พิจารณาอะไร ให้พุทโธๆ ถึยิบกับพุทโธ จิตมันก็เข้ามาจุดเดียวคือพุทโธ พุทโธจุดเดียวหมุนแล้วค่อยสงบแนวเหมือนถอดเสื้อถอดหนามนะ เวลาจิตสงบลงเหมือนถอดเสื้อถอดหนาม เบาหมดในร่างกาย ตลอดจิตใจก็มีกำลัง กระปรี้กระเปร่า พอถอนออกจากรุนฟัดกันนี้ โอ้โฮเหมือนมิดได้ลับหินแล้ว พักผ่อนนอนหลับก็พักให้พอสมควรแล้วออก ไม้ท่อนั่นเอง ฟันนี้ขาดสะบั้น มีดเล่มนี้เอง คนคนแก่นี้เอง แต่เวลาไปฟันคราวหลังนี้มันไม่เหมือนแต่ก่อน ฟันขาดสะบั้นๆ คือกำลังก็ได้ลับ มีดก็ได้ลับ สติปัญญาที่แหลมคม

เวลาฝึกทรมานกันมันหนักอยู่นะ ทุกวันนี้ไม่มีอะไรละ มีแต่ประคองร่างกายอยู่เท่านั้นเองทุกวันนี้ จะว่าความพากความเพียรก็ไม่มีแหละ บอกตรงๆ เลย เพียรอะไรเท่านั้นพอ คือมันไม่มีก็บอกไม่มี เวลามันเพียรของมันจนไม่ได้หลับได้นอนก็มีอย่างนั้นละ แต่เวลามันยุติของมันไปแล้วมันก็ไม่จริง ๆ ความเพียร เพียรหาอะไร แน่เท่านั้นมันก็พอแล้ว ถ้าว่ากิเลสมันก็ขาดสะบั้นไปหมดแล้ว เพียรหาอะไร สมบูรณ์แบบแล้วหาอะไรอีก มันก็รู้เองความเพียร เรามันเป็นนิสัยผาดโผนตลอดมา นิสัยอันนี้ก็อย่างหนึ่ง

เวลามันลงใจแล้วมันเอาจริงเอาจัง ถ้าไม่ลงใจแล้วก็เหมือนเครื่องบินร่อน จะลงสนามตรงไหนๆ ไม่แน่ ร่อนอยู่ไม่แน่ใจ พอเขาเปิดสนามให้แล้วที่นี้ก็พุ่งเลย ถ้าแน่ใจแล้วเป็นอย่างนั้น ถ้าแน่ใจแล้วพุ่งเลย ถ้าไม่แน่ใจมันก็เหมือนเครื่องบินร่อนอยู่บนอากาศนั้นแหละ ลงสนามไม่ได้

ธรรมะพระพุทธเจ้าสดๆ ร้อนๆ อย่างนี้ละ ว่าโสดา สกิทาคา อนาคา อรหันต์อยู่กับพุทธศาสนาทั้งหมด ไม่บกพร่องอะไรเลยถ้าผู้ปฏิบัติไม่บกพร่อง นี่คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน พุทธศาสนา ปฏิบัติเน้นหนักเข้าเท่าไรมรรคผลนิพพานยิ่งจะเด่นขึ้นๆ ฟ้าๆ ไม่ได้อยู่กับกาลสถานที่เวลาลำเวลา เป็นอวกาลโก อยู่กับการกระทำ พูดอย่างนี้ใครจะเชื่อเมื่อไร อย่างเราพูดอย่างนี้เราก็พูดของเรา เรากล้าของเราเอง เป็นของเรา รู้ของเราเอง เราหาของเราเอง เราได้มาเอง ประจักษ์สมบัติของเจ้าของเป็นอย่างไรในหัวใจเรารู้เองหมด

เพราะฉะนั้นเราจึงกล้าพูด ใครจะว่าบ้าว่าบออะไรก็ช่างเขา เขาไม่เคยสนใจกับอรรถกับธรรม ตื่นตามาเข้าหาอยู่หากิน เลื่อนลอยตลอด จิตใจหาหลักเกณฑ์ไม่ได้ ยัวเยี้ยๆ มาที่นี่ เราดูหมด มาเถื่อนนั้นเถื่อนนี้ ดูนั่นดูนี่ ตื่นบ้ากันมา มาในวัดนี้เหมือนกัน บางทีรถบัสตั้งสามคันสี่คันมา หลังไหลกำลังจะเข้ามา ห้ามก็เลย ประตุ ใครห้ามได้เราห้ามได้ นั่น อะไรเหนือธรรม มาอะไร ถาม จะมาชมวัดชมวา วัดมีเต็มไปหมดทั่วแผ่นดินไทย ไป ไปชมไหนก็ไป ที่นี้พระท่านมีข้อวัตรปฏิบัติ มีการรักษา ไม่ใช่เป็นเวลาเพ่นพ่าน ให้ออก นั่นเห็นไหม แตกฮือเลย ไม่ได้มีคำว่าสูงว่าต่ำนะ ธรรมเหนือหมด ที่จะว่าจะเกรงคนนั้นกลัวคนนี้พูดตรงๆ ไม่มี อันนี้ไม่มี มีแต่ธรรม ทางของธรรมโล่งตลอด คือความถูกต้องดีงามสอนในทางที่ถูก เช่นห้ามเขาไม่ให้มานี้ก็ถูก เรารักษาอยู่นี้เขาไม่รักษา จะมาทำลายกันทำไม นั่น ความหมายว่าอย่างนั้น ให้ออก เวลาอื่นมีอยู่เป็นอย่างนั้นละ

นี่เอาเสีย ๙ ปีเต็ม ณะก็ไม่ลืมนะ เราไม่ลืม ความเพียรของเราที่ฆ่ากิเลสตั้งแต่พรรษา ๗ เราก็กะเลยให้ฟังแล้ว นั่นแหละหยุดเรียนพรรษา ๗ เข้าหาพ่อแม่ครูจารย์มันเลย ท่านก็ยกธงแดงให้เลยเชียว เอาๆ ให้ออกขาดไปเลย มันมีอยู่สองคอ คอกิเลสกับคอเรานั้นแหละ เอ้า คอกิเลสไม่ขาด คอเราขาด อย่าถอยมัน ชัดเลย เป็นอย่างนั้นแหละ เอาจริงเอาจังนะ เป็นเวลา ๙ ปีผ่านได้หมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีกิเลสตัวใดแม้เม็ดหินเม็ดทรายจะมาผ่านหัวใจ โล่งว่างเปล่า สุญญโต โลภ อเวกขสุสุข พระพุทธเจ้าท่านสอนพระโมฆราช

สุญญโต โลภ อเวกขสุสุข โมฆราช สทา สโต
 อุตตานุทธิฐิ อุหจจ เหว มจจุตโตโร สिया

เอวี่ โลกั อเวกขนุดั มจจุรราช น ปสสติ.

ดูก่อนโมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังขิมี่สติทุกเมื่อ สทา สโต สโตคือสติ มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกนี้ให้เป็นของสูญเปล่า เพราะท่านเข้าในขั้นนี้แล้ว ท่านต้อง สอนขั้นนี้ให้เลย พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่า ถอนอัตตานุทิฎฐิความเห็นว่าเขาว่า เราซึ่งเป็นก้างขวางคอกออกเสีย จะฟังข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะตาม ไม่ทันมองไม่เห็นผู้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่าอยู่อย่างนี้ พระโมฆราชก็บรรลุนิพพาน ขึ้นมาบั้งเลย เออ พิจารณาอย่างที่ท่านว่าก็บั้งพระโมฆราชเหมือนกันหมด บรรดาพระ อรหันต์เป็นพระโมฆราชทั้งนั้นแหละ ไม่ใช่พระโมฆราชองค์เดียวนะ ท่านยกนั้นเป็นคติ ตัวอย่าง เมื่อรู้ธรรมก็รู้แบบเดียวกันเห็นแบบเดียวกัน ถ้าชื่อพระโมฆราชก็โมฆราช อย่างเดียวกันไปหมด ธรรมพระพุทธรเจ้าอยู่กลาง ๆ ให้พากันตั้งใจปฏิบัติก็แล้วกัน

เวลานี้การปฏิบัติที่จะว่าบรรลุนิพพานได้มรรคได้ผลมันจะไม่มีแล้วนะ มีแต่ หนอนแทะกระดาศ เรียนได้ชั้นนั้นขั้นนี้เป็นกิเลสไปหมด ที่จะเป็นอรธเป็นธรรมนำมา แก่ไขตัวเองคือกิเลสตัวสำคัญอยู่ในใจนี้ไม่ยอมทำ เรียนก็เป็นโลกเป็นกิเลสไปเสีย จำ มาได้ชั้นนั้นขั้นนี้เป็นกิเลสไปทั้งนั้น ไม่ได้เป็นธรรมแก่กิเลสภายในใจ ถ้าเป็นธรรม ภายในใจทำไมจะแก้ไม่ได้ พระพุทธรเจ้าแก้มาแล้ว สาวกทั้งหลายแก้มาแล้ว เป็น พุทธ ธรรมั สงฆ์ สรรณี คจฺฉามิ ของเรามาแล้ว ทำไมเรานำธรรมประเภทเดียวกันซึ่งปราบ กิเลสอยู่หมัดแล้วมาปราบกิเลสของเราทำไมจะปราบไม่ได้ละ ถ้านำมาปราบ แต่นั้นมัน ให้แต่กิเลสปราบละซิ จึงไม่รู้เรื่องอะไร เอาละวันนี้พอแล้ว

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ